

საქსალსი ზაფხული

სურათებიანი დამატება

გაზეთის № 298.

კვირა, 8 მაისი 1911 წ.

დამატების № 52

ზე - კ ა ს ი

ხედავ, ა იმ ცას მოქარგულს. ხედავ იმ მთებს, იმ ბილიკებს,
 იქ ნიავე მსუბუქის ფრთით მთის ნაკადულს ალიკლიკებს;
 იქ მზის შუქი, სხივთ-კუნწულა, ისე კობტად გადაშლილა,
 ვით მიჯნურის ტუჩზედ ღიმი, ვით წალკოტში ვარდ-ბილილა!..
 იქ ოცნება ფრთას შლის, ლაღობს, იქ არ არის ცრემლი სევდა;
 იქ გედის ფრთით ანგელოზი, ერთ დროს, კოცნას მოაფრქვევდა,
 იქ ცქრიანებს თოვლის ფიფქი ისე ნაზად, ისე ნელა,
 ვით პეპელა, ვით პეპელა.

ბრბოვ! მე ზე-კაცს ვერას მავნებს შენი ცრემლი, ზიზლი, რისხვა;
 შენ ვერ იცნობ ჩემს სულის ღმერთს, შენ სხვა გზა გაქვს, მე კი სულ სხვა;
 ნაზ-ოცნებით შექმნილ ჩემს კოშკს თუ ჩაჰქოლავთ გესლის ქვებით,
 უგუნურნო, მაშინ თვით თქვენც იმ ნანგრევებს ქვეშ-მოჰყვებით!
 ვისი მუზაც დაბლა ხოხავს და ღრუბლამდე ვეღარ ადის,
 ის ვინც მსხვერპლად გაჩენილა, ის ვინც სტირის, სტირის მარადის,
 ის ვერასდრას ვერ მიხვდება, ის ვერასდროს ვერ გაიგებს
 მგოსნის ჰანგებს, მგოსნის ჰანგებს.

ი. გრიშაშვილი.

ს ა ფ უ ლ ე ბ ი !

ერთი მრავალთაგანი ამბები

(შემდეგი *)

— ნუ თუ შენც კვიცი მოგჩანჩალებს ხოლმე უკან?
 შეეკითხა ვანიკოს სვიმონი და თან საშინლად გადიხარხარა.—
 ყმაწვილი თავ-მომწონე კნიაზი ფაშატ ცხენზე და უკან
 კვიცი ხა, ხა, ხა! რა სასაცილოა, რა კომედიია! ხა, ხა, ხა!

— მართალს ბძანებ, მართალს! ახალი გამოფხიზლებუ-
 ლივით შეჰყვირა ანიკომ.— ჩვენ ყველაფერში გამოწყვეტი-
 ლები ვართ. თავის დღეში ერთი რიგიანი კაბა არა მკმია,
 ერთ რიგიან „ვეჩერში“ არსად ვყოფილვარ, ტანცაობა კი
 არა, რუსული ლაპარაკიც კი დამავიწყდა ამ ოხერ სოფელში!

— ოჰ, ოჰ! რა საშინელებაა, რა საშინელება! — შეჰ-
 ყვირა პაფოსით სვიმონმა.— მშვენიერი, ყმაწვილი არსება,
 პანსიონში გამოზდილი კეკლუცი და ლამისყანაში დატყვე-
 ვებული ნესტან-დარეჯანივით!

— მაშ რა გქნათ? — ამოოხვრით დაუვატა ვანიკომ — უკე-
 თესი ცხოვრება საიღან გავიჩინოთ? უეჭველია, მეტი შე-

6. გოცირიძე, — მისი სასცენო მოვლვაწეობის 15 წლის იუბილეს გამო.

*) იხ. სურათებიანი დამატება № 51.

6. გოცირიძე, — სტეფან მაკარიძის როლში.
(„ციმბირელი“).

მოსავალი არა გვექონია, თორემ მამაჩემიც არ იტყოდა უარს ბელადურებზე.

— შემოსავალი, შემოსავალი! რა არის სოფლის მამულის შემოსავალი?! ვინ სცხოვრობს მამულის შემოსავლით? შემოსავალი კი არა, თითონ მამული უნდა აქციოთ ფულად! კვლავ შეჭყვირა სვიმონმა. — ხუთი ვენახი, ხუთასი დესეტინა ტყე, სახნავი და სათიბი ველები, განა ოქროს სადენი წყარო არ არის? (ბაადურიშვილს ფაშატი ცხენით არ ეკადრნა მეზობელ თავადებთან „ვიზიტები“ ხლება, მაგრამ კუქნიანთ მამულის საზღვრები და რაოდენობა კი კარგად შეეტყო, ვითომდა მზარეულის, ხეპრე პაპუნას დახმარებით და კვიციანის რაშით იმ დილით, როდესაც თავით შემკვიდრებები ჩვეულებრივ დილის ძილს მისცემოდნენ). — აბა მამული ფულად როგორ უნდა ვაქციოთ? შემოსავალი როგორ უნდა გავადიდოთ? დოკლაპისავით წამოაყრანტალა ვანიკომ და თან დიდის ცნობის-მოყვარეობით დაუწყო ცქერა გულშემატკივარ ნათესავს.

— როგორ ვაქციოთ მამული ფულად? — როგორ აქცევინ ხოლმე ათასნი და ათი-ათასნი? თუ სხვა არავინ გინახავთ, თქვენი სახლი-კაცი გოგია მაინც დაინახეთ! ბანკში დაგირაფებულ მამულით არ ააშენა ის მშვენიერი „დვორეცი“? იმითი არ გაიჩინა ეკიპაჟი, ცხენები; იმიოი არ გაათხოვა თავისი ქვამ ვადასული ასული? ორი ზამთარი გაატარა მთელმა ოჯახმა ქალაქში და არც ერთ ღამეს არ დაჰკლებია თეატრს. ოპერა, თუ დრამა, თუ ქართული წარმოდგენა, — ყველგან პირველები იყვნენ; თქვენი ბიძაშვილი ნადია ისე იყო ხოლმე ჩაცმული, როგორც პარიზელი ტიკინი! იმისი ღონდრობა ტანი, ერვიეს შეკერილ კაბებში ისე იყო გამოკლაქნილი, როგორც საროს ტანის ასული. ოხ, კნიაჟნა, თქვენ რომ მოდაზე იცვამდეთ, რა რიგ გაბრწყინდებოდა თქვენი სიმშვენიერე! რამდენი კავალერი გაგიჩნდე-

ბოდათ, რამდენის გულს ათართოლებდით, რამდენს ქალს დაუყენებდით შურით თვალს. ოჰ, ოჰ! კნიაზო სვიმონ! რეებს მიბძანებთ? ხელების მტვრევით დაიკლაქნა მადანე მოსული ანიკო. — განა მე შეღირსება როდისმე ქალაქის ნახვა... თეატრი?

— შენი ქამარ-ხანჯალი, ქუდი, ხომ რაღაც უშნო და მამა-პაპური ვამისა! — ახლა ვანიკოს მიუბრუნდა გემოვნება გახსნილი სტუმარი და თავით ფეხებამდე ჩაათვალიერა ვანიკოს უშნო, ჩაჩულია ტანი და ცხვირ-პირი, იმისი ქუქყიანი ყომრალი ჩოხა, სოფლის ხარაზის შეკერილი მესტები, ცხენის მოსართავის მგზავსი შავი თასმის ქამარი და განაგრძო: — გოლოვინის პროსპექტზე ისეთი ჩოხების შეკრვა-ლია, ისეთი, რომ ყოველ უშნო ადამიანს ალვის ხეს დააგვანებს.

აი ჩემი ჩოხა, ორი წლის შეკერილია და მაინც, ხედავ, რა გამოწყობილია წელში? გეგონება კაცს კორსეტი ჩაუკვამსო! და თან კეკლუცად მიტრიალ-მოტრიალდა სვიმონი.

ასედა ამ რიგად ააღელვა ბაადურიშვილმა ჩვენი ჩუმი და წყნარი და-ძმა და მით საწყალ თავებში ათასი ბრწყინვალე წარმოდგენილება ჩასახა. ამ დღიდან იმათ გვამში დაისადგურა სატანამ მოუსვენრობისამ და ყოველივე წარსული უარპყო და ახლის ძიებას შეუდგა.

დიდი მკოდნე კაცი აღმოჩნდა სვიმონ ბაადურიშვილი. იმას გაზვიანებული ჰქონდა ყოველი საჭირო საშუალება მამულის ბანკში დასაგარავებლად და აკუნტრუკებული და-ძმა მალე შეამზადა ქალაქში წასასვლელად. კუქნიანთ კარის მამული დაკორღილი იყო და ეს ძლიერ ააღვილებდა საქმეს. საჭირო იყო მხოლოდ სამგზავრო ფული და ცოტა ოდენიც სახარჯო, მანამ ქალაქში გაიჩენდნენ ნდობას და ბანკიდან სესხს მიიღებდნენ.

ლამისყანის მოძღვარი აქაც მფარველ ანგელოზად გაუჩნდათ ობლებს. იმან კვლავ გახსნა თავის დარღუბლის კილობანი და დიდის „შტრაჟებით“ და დიდის სარგებლით

6. გოცირიძე, — ექიმ გრუშვეცკის როლში.
(„მეზობლები“).

ნ. გოცირიძე, — პავლე მედროვეს როლში.
(„მელანიას ოინები“).

ასე და-ძმათ ოცდა-ათი თუმანი. მანდა თითიკოსაც, რორც შემკვიდრეს, რასაკვირველია, ხელი მოაწერინა ოქრე მღვდელმა კანონები საკმაოდ იცოდა და თითიკოთა საიმედო გადამხდელად მიაჩნდა.

ასე გა-ჩარხა საქმე და ერთი კვირის შემდეგ ანიკო — ეო სვიმონ ბაადურიშვილთან ერთად ქალაქისკენ გაემ-ჩნენ. იქ წინამძღვარმა ბაღლები დააყენა ერთ-ერთ მიყ-ბულ „გოსტინიცაში“, თითონაც იმათ გვერდით დაიქი-ოთახი და შეუდგა საქმეს.

ბაადურიშვილს გამოვლილი ჰქონდა ის გზა თელილი, მელიც ჩვენმა მაღალწოდების ჩამომავალთ გამოიარეს. კირავებულის მამულით ქეიფი, ფარფაში, ქალაქის სია-ვნებით დატკობა და ამ დატკობაზე მამა პაპეულის აღ-ლ-მამულის გადაგება.

დიდი ხანია სვიმონმა დაჰკარკა მშვენიერი მამული და არჩა იმას სოფელ სარკიანში მარტოდ-მარტო ორ-სართუ-იანი დიდი ქვითკირის სასახლე, ნახევარზე ჰერ-ჩამონ-რეული და სასახლის წინ გაშლილი გავერანებული, ტალა-ად ქცეული იქვე მომდინარე ნაკადულით კარის ბაღი. სხვა ღამისო ყურებს ჩამოჰყრიდა და სოფლის დუქნის წინ და დაღვედა თავის უბადრუკს ცხოვრებას, მაგრამ, აკი მოგახ-სენეთ, სვიმონი ნიქიერი კაცი იყო, ცხოვრების წყურვილი და ცოდნა დიდი ჰქონდა და ის ყოველთვის ახერხებდა ეს წყურვილი მოეკლა რითიმე, რაიმე კზით მიეხწია, მიეგნო იმ მუქთა წყაროსთვის, რომლის პატრონნიც თავისის ბეჩა-ვობით ვერ ხმარობდნენ ამ უკვდავების მომავლინებელის მდინარეებით.

ბაადურიშვილმა დიდი ამაგი დასდო ჯერ ქართულს და მერე სახელმწიფო ბანკს იმითი, რომ იქ ბევრს თავის მეზობელს და მოძმეს ჩააგირავებინა მამული; ასწავლა აღე-ბულის ფულით ცხოვრება, გზა გაუხსნა ბედოვლათობის-თვის, აგემა ცივილიზაციის გემო და ამ მასწავლებლობაში თითონაც, რასაკვირველია, კარგა გემრიელი ლუკმა გაიკრა.

ზოგთან ერთად ქეიფობდა, ზოგს ფულს ესესებოდა გასა-მრჯელოში, ზოგს ქალაქში უგებდა და სხ.

ამ ბოლოს დროს ცოტა არ იყოს „კლიენტები“ შე-მოაკლდა. აგერ ორი წელიწადია, რაც ქალაქში აღარ ჩაუ-სეირნია, აღარ გამოკლაკნილა მშვენიერ ჩოხა-შარვალ-ში-ნელში, აღარ გაუახლებია თავისი ცოტად შეხუნებული ოქროს ფერი კალმუხის ქელი, არ დაუჯილდოვებია პოლუ-იმპერილებით მეფაიტონე „ფანკა — სტეპკები“ და „გრანდ-ოტელის“ ლაქები, რომელნიც იმას კნიაზ „რიშეზს“ უძახ-დნენ და ბაშმაკებს ფრაკის კალთით უწმენდნენ. აღარ დამ-ტკობარა ორთა-ქალის ბაღებში სარწყავ ჩარხების კრალოთან შეზავებულ დუღუკის ხმით და ცოტა არ იყოს ამის გამო, ამის მუდამ მხიარულს, ამაყს, გამბედავს შეხედულობას, ლი-ლა გაუხუნდა. მაგრამ, მაინც სვიმონი საკმაოდ შთაბეჭ-დილებას ახდენს ყველაზე და ჩვენ საწყალ ბლარტებზე ხომ სწორედ სასწაულთ-ნოქმედი აღმოჩნდა.

ისინი ისე მიენდნენ, ისე შეიყვარეს, ისე შეითვისეს, რომ იმის დაუკითხავათ ნაბაჯს ვერ გადასდგამდნენ.

— ბიძია, სირცხვილი ხომ არ იქნება, ეხლა რომ 'შავი ლეჩაქი მოვისხნა შლიაპაზე? ეკითხება ანიკო სიმონს, ერ-თი თვის შემდეგ — მართალია ჯერ ექვსი თვის მეტი არ არის, რაც „პაპაშა“ მოკვდა, მაგრამ აქ ვინ იცის? ან ვის ახსოვს იმისი სიკვდილის დრო!

— რასაკვირველია? ეუბნევა „ბიძია“ ანიკოს. — ვინ დასდევს, ან შენ თითონ რას დასდევ, ჩემო ცუგრუმელოვ; მოისხენ, შავი გადააგდე და თეთრი ვეუალი“ მოიხვიე. თეთ-რი უფრო მოუხდება შენ ვარდისფერ ლოყებს.

— ბორდოს ფერი ჩოხა-ახალუხი მომწონს, მაგრამ მრცხვენთან, ჯერ წელიწადი ხომ არ არის მამის სიკვდილის შემდეგ. — ბიძისვე ეუბნევა და რჩევას სთხოვს ვანიკო.

— Чуть, голубчик! რაც მოგწონს ის ჩაიცვი! ხვალ-ვე წავიდეთ ბერუა მკერვალთან და ბორდოს ფერები შეუ-კვეთოთ. Кому какое дело! აქ, დიდ ქალაქში ყველა თა-ვისთვის სცხოვრობს, მაგვარ წვილმანს ყურადღებას ვინ მიაქცევს.

— საღამოზე, ხომ გახსოვთ, დიდი პიკნიკია „კრუ-ეოკში“, ბაღანებო? რას იტყვი, ხომ მოხვალთ? თითქო ბრძანებით და თითქო კითხვით, ეუბნევა ბიძია და-ძმას და

ნ. გოცირიძე, — ერშის როლში („მეფე“).

საქართველო

თან ჯობიდან ბილეთებს იღებს და ხელში აჩეჩებს:— ცოტა ძვირია, კაცის თავზე რვა მანათი და ქალზე სამი, მაგრამ უნდა იცოდეთ: რა კომპანია იქმნება! რა გვარი მორთულობა, რა საქმიანობა! ღვინის მაგივრად შამპანური! „შამპანსკი“ გესმის, ვანუშკელა, „შამპანსკი“ და თან ხარხარით გვერდში უღრინებს „ბიძია“ ვანუშკელას და ანუშკელას თვალს ჩაუკრავს.— მხოლოდ ერთის პირობით, მეც უნდა მიმიწვიოთ. მე ყველას გადაცნობთ, ყველასთან წარგადგენთ. დიასახლისი— კნინა ნუნუს, იმის ქმარს, გენერალ ლავრენტის და ბევრს სხვა და სხვა წარჩინებულ პირებს.

— ბიძა ჩემო! როგორ არა გრცხვენიათ, რომ ბძანებთ: „უნდა მეც დამპატიოთ?— განა ჩვენ უთქვენოთ წაგვესვლება საღამო? უთქვენოთ ლუკმა ჩაგვივა პირში! განა თქვენ არა ხართ ჩვენი წინამძღვარი, ადამიანებში გამრევი? იმ დღეს ჩვენ ლოქაში კნიაზი ნიკოლინკა შემოიყვანეთ, ის რომ ხმა მალა მელაპარაკებოდა და იცინოდა, გარშემო მსხდომი გასათხოვარი ქალები შურით იხოცებოდნენ, ლიკლიკებს ანიკო. ვანიკოც, რასაკვირველია, თვალეში შეჰყურებს ბიძის და გაოცებულია იმისი ცხოვრების ცოდნით, გემოვნებით, ბედნიერების წყურვილით, ქეიფობის დიადად მოწყობით და აღტაცებით რუბნევა!— ოხ, რა დრო გაჟატარეთ, რა დრო კნიაზ რევაზთან! რა ქეიფი იყო! შადრევანი წითლის ღვინისა, გაჩრდილებულ ზალაში, სწორედ ზღაპარს ჰგავდა! მერე იქიდან ღამე ეტლებით მთვრალი კამპანიის მოგზაურობა, გზაში სიცილი, ხარხარი, ოხუნჯობა! თავის დღეში არ დამავიწყდება! სუყველაფერი-კი სულ შენი მოგონილი, შენი გაწყობილი იყო. ბოჩკით მოტანილმა ცოცხალმა მურწამ ისეთი ეფექტი მოახდინა მასპინძელზე, რომ კინაღამ ღვინოში არ ჩაგვხარხო, აღტაცებით ხეხვინებს ვანო.

— ამალამდელი პიკნიკი შესანიშნავია. გამოჩენილი ორატორი— ადოკატი პეტრე იქმნება ტოლუბაშად, რა „რეჩებს“ იტყვის, რა გვარ ჩაარაკრავებს, ჩასწმინდის სიტყვებს, გრძობებს, შეახავს ქებას, ალერსს ქალებს... ერთი უნდა წაუჩუროს იმას და ჩვენი ანიკოს სადღეგრძელო დიდის ხმაურობით დავალევიო. ერთი ორი თბილი სიტყვა ვათქმევინო, ტრამპანობს ქეიფით წაქეზებული სვიმონი.

— დიდი ამბავია იმოდენა ხალხში ხაზგასმით სადღეგრძელოს დაღვრა! სუყველანი დაკვირვებით დაუწყებენ ყურებას ჩვენ ვარდის კონას...

— ბიძია, ბიძია! რას ბძანებთ, რას? რა ლირსი ვარ? სირცხვილით კიდევ გაგვტრები და მართლაც წინდაწინვე სირცხვილით წითლდება ანიკო და თან სიხარულით ევსება გული, რომ წარმოიდგენს თავის თავს საზოგადოების ყურადღებით გაბრწყინვალელებულს, გამთბარს, აღტაცებულს... — ეგ დარცხვენაც უფრო დაგამშვენებს და ყველას უფრო მოეწონები! მე ვიცი როგორ უთაბეჭდილებასაც მოახდენს შენი გაწითლება, თვალების ძირს დაშვება, გულ-ძკერდის ასვლა დასვლა! გამოცდილის ლოველასის გრძობით აგრძელებს სვიმონი ანიკოს აღგზნებას.— მერე შენი ძმის გაცნობასაც მონიშნობენ. მერე მოგიწვევენ და ასე გახდებით წევრები მალალი საზოგადოებისა.

— ოჰ, ბიძიაჯან, რა კარგი ხარ, რა კვიანი ხარ! შენ რო გუბერნატორი ყოფილიყავ, რა რიგ მოაწყობდი ქვეყნის საქმეებს!

— ეხ, ეხ! ამოიხარა სვიმონმა.— იქნება, მართლაც გუბერნატორიც ვყოფილიყავ, მაგრამ უსწავლელობამ გზა შემიკრა. როცა სწავლის დრო იყო, ვცუღლუტობდი და როცა გონს მოველ მაშინ გვიან-და იყო და ხელთ მარტო ცუღლუტობა-და შემრჩა ცხოვრების მიზნად. ეს უკანასკნელი სიტყვები უფრო თავისთვის სთქვა სვიმონმა, რადგან იმან ძლიერ კარგად იცოდა, რომ ეს ბლარტები ამ უკანასკნელ სიმწართ თქმულის მნიშვნელობას ვერ მიხვდებოდნენ.

საზოგადოდ სვიმონი კარგად ხედავდა და გრძობდა თავისის ფუჭის ცხოვრების სიღუპირეს, მაგრამ სხვა გზას პოვნა იმის ძალი-ლონეს აღემატებოდა და ეს შეუწყვეტილ მიდიოდა, მიდიოდა იქამდე, როდესაც იმის წინ თვალ-წაუწყვდინელი უფსკრული გაიხსნებოდა და ამისი ამოა ცხოვრება შიგ ჩაინთქებოდა.

ერთი წამის შეფიქრების შემდეგ, სვიმონმა თავი გაიქნია, მავი ფიქრები უკუ აგლო და უღვაშებზე ხელი გადაისვა, კეკლუცად გადაიგრია, წელზე ქამარი დაისწორა, ქუდი კოხტურად გვერდზე მოიღო და თითქმის უზრუნველად უთხრა და-ძმას:— მაშ მზად იყავით. ბილეთების ფსიკ მზად გქონდეთ. ისე სხვა სახარჯოც დაგქირდებათ. იქ დამაზი ქალები ევაილებს ჰყლიან, კამფეტებს, შამპანურს... ყველას უნდა პატივისცეთ, რომ ყველასაგან შენიშნულებიღარჩეთ... მაშ ასე, ჩემო ბაღანებო, ცხრაზე შემოგივლით და წავიდეთ.

III

„კრუჟოკის“ ზაღები გაჩაღებულია ელექტრონით. აუარებელი ხალხის ტალღა მიდის და მოდის. ჩოხებ, სერთუკები, ფრაკები, მუნდირები, ალისფერი, პირისფერი თეთრი, ლაფარდი ფერის კაბები მშვენიერ თაიგულს წარადგენენ კაცთა კრებისას. ამოდენა ხალხი ერთმანეთში ირია, ხმაურობს, საერთო გუგუნი გაისმის. აი ხოროდან მისმა საბალო მუსიკის მწყობრი გრიალი. ხალხი შესდგა, ედლებს მიეკრა, ზალის თავბოლოს მოთავსებულ ოთახებში გაიწია და შუა ზალაში დარჩენილ ფართე ალაგზე მოკვავენი დაბზრილდნენ და მხედართა დეზების წკაპუნის მუსიკის ტემპს შეუხამდა.

სალამოს დიასახლისი კნ. ნუნუ, ძალზე მომწეებული „მშვენიერება“, პარის ფერ ვაზის კაბით, დაფრიალს. ხან აქ არის, ხან იქ. ყველას უღიმის, კომპლიმენტებს ბნევა, უქებს მორთულობას ქალებს, ვეჯაცებს სამხარულა ახალისებს, ჯიბე სქელებს შამპანურით უმასპინძლდება თან ეშმაკურად თვალებს უკრუტავს, მელასავით ელამუნს შუა ღამე გადასულია. მხიარულება უმალღეს წერტილამდ ასული. ცეკვა, ლეკური, კვლავ ცეკვა და ლეკური იცილი, ხარხარ, ტრფიალება გამეფებული.

ვანიკო და ანიკო კი ინდაურებივით ცხვირ-ღებულები დადიან ამ აღფრთოვანებულ ხალხში და აქაქით დატორტმანებენ, ეძებენ თავიანთ წანამძლოს დვერ ჰპოვებენ.

— რა გვიყო, ბიძიამ, რა გვიყო?! მესხედ მევა ანიკო ვანიკოს.

— რეებს კი გვპირდებოდა, რეებს! თითქმის ტივით უპასუხებს ვანიკო ანიკოს.

საქმე იმაშია, რომ ბიძიამ „კრუჟოკში“ შემოსვლის უკენი უპატრონოდ მიატოვა და ქალაღის თამაშში გაეა. სვიმონი ბუფეტში ვანიკოს ხუთ-ოუმნიანის დასახურდლად შებრუნდა, იქ ნაცნობ კომპანიას წააწყდა და მიწვევაზე ეხტიბარი აღარ გაიტეხა და სხვის ფულით ისცადა და შტოში გაეა. ჯერ მოიგო, მერე წააგო და უხუთს თუმანს სხვა ხუთიც გადაატანა და საქმის გასაღებლად ქალაღდს რაღაცნაირად ცოდილი დაუწყო.

— კნიაზო, შენ ქალაღდს ნიშნავ! შეჰყვირა სვიმონი მოპირდაპირემ და ხელზე ხელი დაჰკრა. ქალაღდები სტოზე გაიფანტა და ცუღლუტობა ყველასთვის აშკარად მოჩნდა. სვიმონი წამით შეკრთა, გაფითრდა... შემდეგ ელოში სწვდა თავის შეურაცყოფელს და ცხვირპირ მიუჭი ჰაარტყა. საშინელი აყალ-მაყალი ასტყდა. ხმაურობ ყვირილი. სწორედ ამ დროს, როდესაც ვანიკო და ანიკ ბევრის მოლოდინით დაღალულ-დაქანცულნი და ბიძია საქციელით აღშფოთებული მიუახლოვდნენ „კრუჟოკის“ სასადილო ოთახს, ზალაში უცებ მუზიკის ხმა შესწყდა და მკაფიოდ გაისმა სვიმონის გახრინწიანებული ხმა: „ხვალ დუელში გავისწორდები!“... და იმისი მოპირდაპირის მკაცრი პასუხიც: „ქვრდებთან დუელში არ გამოდიან“...

— რაღაც ამბავია! გულის კანკალით შეჰყვირა ანიკომ და ვანიკოს ხელზე ხელი წაავლო.— უშველე ბიძისა, რაღაც გაქირვებაშია, უშველე, გენაცვალე...

(დასასრული იქნება)

ეკ. გაბაშვილისა.

